

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλεῖω Βιλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α' καὶ β'. ἔκτος εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιρρόη Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβιβάσεις διευθύνειν ὀφείλουσι νὰ ἀποπέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Συνδρομὴ ἑτήσια προπληρωσθεῖσα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 3
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. γρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὅδος Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρτήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φυλλοῦ γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὁκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ συνέπειαι τῆς κακῆς ἐννοουμένης φιλοστοργίας. — Οἱ ἔρωτες μιᾶς ἀγῶνος καὶ ἐνὸς ῥόδου (ὑπὸ κ. Μαρίας Α. Μαυρογορδάτου). — Πρὸς τὴν ἀνεψιάν μου (ποίημα ὑπὸ κ. Βιργινίας Εὐαγγελίδου). — Αἱ ἐκδρομαὶ τῶν ὀσμωτικῶν παρθεναγωγείων. — Σαρα Μαρτέν (ὑπὸ κ. Καλλιόπης Ὀδυσσεύς). — Ἡ γυνὴ ἱατρός κατὰ τὸν XIX αἰῶνα (ὑπὸ Καρολίνας Σχοῦλτς). — Αἱ φιλόφρονες τῆς Ἄνδρου κυρίαί. — Ποικίλα. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλή καὶ Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς.

Αἱ συνέπειαι τῆς κακῆς ἐννοουμένης φιλοστοργίας

Θέλω τὴν φωλεάν, ἐφώνει δακρύων καὶ οἰμόζον τὸ δωδεκαετὲς τέκνον τοῦ σκληρῶς κατὰ τὴν 30ην Ἀπριλίου φονευθέντος ἐν Πειραιεὶ κ. Β. Βασιλάτου. Καὶ ἀνερχίθη ἐπὶ τῶν ὑψηλοτέρων τοῦ δένδρου κλάδων, ἵνα ἀπόνως προβῆ εἰς ἀπορφάνωσιν τῆς πτωχῆς πτιλοφόρου οἰκογενείας. Ἄλλ' ἡ χεὶρ τοῦ ἐπιδρομαίως ἦτο μικρά, μικροτέρα τῆς ἀγρίας αὐτοῦ θελήσεως. Καὶ ὁ τὴν φωλεάν φέρων κλάδος ἀπέειχε πολὺ τῆς ἀδυνάτου χειρὸς του. Εἶχεν ἀνάγκη βοθηθεῖς ὁ μικρὸς ἦρως πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ ἀσύλου, ὅπερ ἡ τῶν πτηνῶν πατρικὴ στοργὴ εἶχεν ἰδρῶσει ὑψηλὰ καὶ μακρὰν εἰς ἀπώτατον ἐκεῖ κλάδον.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ μικροῦ τυραννίσκου μετέβη, ἵνα τελέσῃ τὴν ἐορτὴν τῆς πρωτομαγιάς ἐν τῇ ἐξοχῇ. Εὐθύμουν, διεσκέδαζον, ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ εἰς τοὺς ὄροσερούς κόλπους του καὶ ἐν τῷ σμαραγδίνῳ φυλλώματι του ξενίζοντος τὴν πτηνοφόρον φωλεάν δένδρου. Οἰκογένεια ἐντιμος καὶ ἀγαθὴ βεβαίως. Πατὴρ καὶ μήτηρ ἀγαπῶντες φιλοστόργως τὰ τέκνα των καὶ συνοψίζοντες τὰ πρὸς αὐτὰ καθήκοντά των εἰς ἄμεσον ἱκανοποίησιν παντὸς πόθου, πάσης ἐπιθυμίας ἰων λογικῆς ἢ ἀλόγου, δικαίας ἢ ἀδίκου, ὠφελίμου ἢ ἐπιβλαβοῦς. Τὸ ἀπληστον τοῦ μικροῦ ὄμμα ἀνεκάλυψε τὸ ἄσυλον τῶν μικρῶν τῆς ἀνοίξεως ἀηδῶν. Καὶ ἤθελε τὴν φωλεάν. Ἡ πατρικὴ στοργὴ δὲν ἔμεινεν ἀναίσθητος εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ υἱοῦ. Ὁ πατὴρ ὑπέκυψεν ὡς πάντοτε, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην... ἀπέθανε.

Παρατηρητέον ὅτι ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν, τῇ ὑπολειπομένῃ βεβαίως πάσης ἄλλης ἐν πολλοῖς, ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτως κατανοοῦσιν οἱ γονεῖς τῶν διαφόρων τάξεων τὰ πρὸς τὰ τέκνα των καθήκοντα. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ θέλει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ τέκνον τοῦ διὰ τὸν ἑαυτόν του. Τῷ παρέχει τὰ πρὸς συντήρησιν ἀναγκαῖα, ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως τὸ τέκνον διατελῆ αἰετοῦ ἐπὶ τὴν ἀποκλειστικὴν αὐτοῦ κυριότητα. Μόλις αἱ μικραὶ του χεῖρες δύνανται νὰ φέρωσι βᾶρος τι, μόλις οἱ πόδες του δύνανται ἀσφαλῶς νὰ κρατήσωσι καὶ μεταφέρωσι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ἡ παις μεταβάλλεται εἰς μικρὸν ἐργάτην, βοηθὸν ἢ ἄμισθον δούλον τοῦ πατρός.

Οὐδέμιᾶς τὸ μικρὸν τοῦ σώματος ἀπολαμβάνει ἀναπαύσεως, ἀλλ' οὔτε ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἠθικῆς ἀπολαύσεως. Ἐργάζεται πάντοτε, ἀδιακόπως, κακῶς τρεφόμενος καὶ κακῶς ἐνδύόμενος. Ἐὰν πρὸς στιγμὴν λησμονηθῇ, ἐὰν τὰ παίγνια τῶν ἐμπληκίων ἐπισπάσσονται ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον τὴν προσοχὴν του, ἐὰν φωραθῇ λησμονοῦν ὅτι ἐγεννήθη μόνον διὰ νὰ ἐργάζεται, ἡ βλάβος τοῦ πατρός φέρει αὐτὸ τάχιστα εἰς τὴν πραγματικότητα. Δυστυχῆς δι' ἑαυτὸ τὸ τέκνον τοῦτο, ζυμωμένον ἐν τῇ στερήσει καὶ τοῖς μόχθοις τοιοῦτου βίου γίνεται ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτοῦ ἢ πολὺ κακὸς ἢ πολὺ καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος. Ἡ ἐξαντλεῖται προῶρως, ἀπαυδῶν δὲ ἀποστρέφεται τὴν ἐργασίαν, ὅτε καὶ τελειώνει κακοῦργος. Ἡ γεννᾶται ἐν ἑαυτῷ εἶδος τι λατρείας πρὸς τὴν ἐργασίαν, μεθ' ἧς ἀπὸ τῆς ἀπαλῆς παιδικῆς ἡλικίας τοῦ ἐξυμῶθη ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα του. Αὕτη διαπλάττει τοῦτο καὶ ἐξαγνίζει εὐεργετικῶς ἐκείνην. Εἰς τοιαύτην ἀρχὴν ὀφείλουσι τὸν ἔνδοξον βίον των πολλοὶ ὑπάρχεις, ὑπέροχον ἑαυταῖς κατασκευάσασθαι ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν.

Παρὰ τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ ταῦτα ἀνατρέφονται τὰ τέκνα τῆς μέσης τάξεως, ἧτις συνήθως εἶναι ἢ πολυπληθεστέρα εἰς πᾶσαν κοινωνίαν. Ἡ μέση τάξις δύναται βεβαίως νὰ διαιρεθῇ εἰς

διαφόρους κατηγορίας. Ἐπιπρατεστέρα ὁμως ἀναντιρρήτως εἶναι ἐκεῖνη, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ φονευθεὶς. Δι' αὐτοὺς τὰ τέκνα εἶναι μικροὶ τύραννοι. Τὸ **Θέλω** εἶναι τὸ πρῶτον ρημ. ὄπερ ἀπαντᾶται εἰς τὸ λεξικὸν τῶν ὀλίγων λέξεων, ἄς ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας ψελλίζουσιν. Ἀλλοίμονον δ' εἰς τὸν τολμῶντα νὰ ἀντίταχθῇ εἰς τὸ **Θέλω** τοῦτο. Ὁ οἶκος συνταράσσεται ἐκ θεμελίων, οἱ ὑπηρετὰι χάνουσι τὴν θέσιν των, ἐὰν συμπίπτῃ νὰ χάνωσι τὴν ὑπομονήν. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἔρχονται συνεχέστατα εἰς διαστάσεις καὶ φιλονικίας, διότι ὁ εἰς σήμερον καὶ ὁ ἄλλος σῦριον δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιτελέσῃ τὰς θελήσεις τοῦ ἀκριβοῦ υἱοῦ ἢ τῆς ἀκριβοῦς κόρης. Τὸ τέκνον παρὰ ταῖς οἰκογενεῖαις ταύταις ἀντὶ νὰ εἶναι τὸ χάρμα καὶ ἡ ἀπόλαυσις τοῦ οἴκου, ἡ ἐλπίς, τὸ καύχημα καὶ ἡ εὐτυχία τῶν γονέων εἶναι τὸ φρόνητρον, ἡ μάστιξ καὶ ἡ τυραννία αὐτῶν. Ὅτι μετὰ κόπου ὑπὸ τῶν γονέων ἀποκτάται, ὅτι μετὰ στοργῆς καὶ θυσιαῶν ἐπὶ ἕτη ὅλα οἰκοδομεῖται, καταστρέφεται ἐν μιᾷ στιγμῇ, διότι οὕτω θέλει ὁ μικρὸς τύραννος. Δὲν ὑπάρχει διὰ τὸν ἐκ τῆς ἀνεκτικότητος καὶ μωρίας τῶν γονέων μικρὸν τοῦτον βάνδαλον οὐδὲν ἱερὸν ἢ ὅσιον.

Θέλω τὸν σταυρὸν, ὅστις εἶναι εἰς τὸ εἰκονοστάσιον ἐφ' ὧν ἐστὶν ὁ σταυρὸς μικρὸς τετραετής τυραννικός γινωσκτικὸς κρυψάζων μικρὸς τετραετής τυραννικός γινωσκτικὸς ἡμῖν οἰκογενεῖας. Ὁ χρυσοῦς σταυρὸς ὁ περιέχων τριμμάτα πολυτίμου ξύλου, τὸ ἱερὸν τῆς οἰκογενεῖας κειμήλιον, ὄπερ ἀποθανόντων συγγενῆς ἀρχιερεῖς, κατόπι καταναυτικῆς προσευχῆς ἐλάβανεν ἀνὰ χεῖρας, τὸ ἱερὸν τοῦτο καὶ πολυτίμον σκεῦος εὗρίσκετο ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἰς ἐντελῆ ἀποσύνθεσιν, ἐρριμένον εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ δωματίου γωνίας. Ὁ μικρὸς υἱὸς τοῦ μοιράρχου ἤθελε τὴν φωλεάν τῶν μικρῶν πτηνῶν!...

Ὁ πατὴρ ἀντὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὸν ἐν καλὸν μάθημα περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὰ ἀδύνατα καὶ ἀσθενῆ πλὴν εὐεργετικὰ ταῦτα ὄντα, ἀντὶ νὰ ὑποδείξῃ αὐτῷ πόσον σκληρὸν εἶναι νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοὺς φιλοστόργους γονεῖς τὰ μικρὰ των, νὰ ἀποσπᾶσθαι ταῦτα τῆς περιθάλψεως καὶ ἀγάπης ἐκεῖνων, ὑπέκυψεν εἰς τὴν ἔξιν τῆς τυρῆς ὑπακοῆς, ἀψήφῶν πάντα κίνδυνον. Δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψει του οὔτε τοὺς στοιχειώδεις αὐτοὺς περὶ βαρύτητος νόμους, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ ἀναρτηθῇ ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ κλάδου, ὅπως θέσθαι βέβηλον ἐπὶ τῆς φωλεᾶς χεῖρα.

Ἄλλ' ὀφθαλμὸς τιμωρὸς ἐπόπτευσεν ἄγρυπνος ἐκεῖ. Ὁ ἄνευ θελήσεως πατὴρ, ὁ διὰ τῆς ἀδυναμίας του τὴν δυστυχίαν τῶν τέκνων του παρὰ σκευάζων, εὗρεν οἰκτρὸν θάνατον ἐν αὐτῇ τῇ ἱκανοποιήσει τοῦ ἀσθεοῦς καὶ παρὰ λόγου τοῦ υἱοῦ του πόθου! Καὶ δὲν εἶναι οὕτως οὔτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ τελευταῖον τῆς ἀδυναμίας ταύτης θῦμα. Οἱ πλείστοι γονεῖς τοιούτων τέκνων ἀποθηνήσκουσι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θάνατον ὀδυνηρότερον καὶ φοβερότερον. Ὁ μικρὸς τύραννος ἀνδρούμενος γίνεσθαι θηρίον, καταξέσχίζον ἀνιλεῶς καὶ ἀπόνως τὰ σπλάγγνα, εἰς ἃ ὀφείλει αὐτὴν τὴν ζωὴν. Δι' αὐτὸν αἱ λέξεις μήτηρ, πατὴρ, στοργή, φιλίτρον, ἀφροσύνης εἶναι λέξεις κεναὶ ἐνοίας, προκαλοῦσαι τὸ πολὺ, πολὺ, ἐν σαρκαστικὸν μειδιάμα. Ἐν ἔμαθε. Καὶ εἰς τοῦτο ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἠσκήθη. Νὰ εἶναι κύριος τῶν ἄλλων, δούλος τῶν παθῶν του καὶ εἰς ταῦτα τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα νὰ ὑποτάσῃ. Ἡ πατρικὴ περιουσία, ἡ κοινωνικὴ τῆς οἰκογενεῖας θέσις ἢ καὶ ποιά τις ἱκανότης αὐτοῦ

ἐξασφαλίξῃ ἐνίοτε τὸ μέλλον αὐτοῦ ὕλικῶς. Οὐδεὶς ὁμως Θεὸς ἢ ἄγιος, οὐδεὶς σωτὴρ ἢ ἄγγελος δύναται νὰ παράσῃ τῷ τυράννῳ τούτῳ τὴν ἐλαχίστην ἠθικὴν χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν. Ὅπου ζῆ, ὁπόθεν διέρχεται, πρὸς οἶον δῆποτε σχετίζεται, παντοῦ σπείρει τὸν τρόμον, τὴν ἀποστροφὴν καὶ τὸ μῖσος! Δυστυχῆς αὐτὸς, δυστυχεῖς καὶ οἱ περὶ αὐτόν! Καὶ ἡ δυστυχία αὐτῆ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν οἰκογενεῶν εἶναι προῖον τῆς ἀνατροπῆς τῶν χαϊδευμένων αὐτῶν τέκνων τοῦ αἰῶνος μας, προῖον τῆς ἀδυναμίας τοῦ χαρακτήρος τῶν γονέων, οἵτινες μωρότεροι καὶ αὐτῶν τῶν μωρῶν παιδιῶν τοιοῦτον κακοδαίμονα βίον ἑαυτοῖς καὶ ἐκείνοις παρασκευάζουσι.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΜΙΑΣ ΑΗΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ

Ἐντὸς μαγικῆς καὶ θυμασιῶς κήπου θαλαρὸν καὶ νέον ρόδον, στόλισμα γηραιᾶς ροδιωνιάς, ἔβλεπεν ἐκάστοτε αὐξάνομενα τὰ κάλλη καὶ τὴν εὐτυχίαν του. Ὁ ἥλιος ἔρριπτεν ἐπ' αὐτοῦ καθ' ἑκάστην τὰς μαγικὰς ἀκτῖνας του, ἡ νυκτερινὴ δρόσος ἔλουεν αὐτὸ μὲ τὰ κρυστάλλινα δάκρυα τῆς, καὶ ἔλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου ἐθώπευε ἀπαλὰ ἀνὰ πᾶσαν σιγμὴν τὸ φύλλωμα τούτου.

Ἀλλὰ τὸ ὑπερήφανον ρόδον δὲν ἠγάπα οὔτε τὸν ἥλιον, οὔτε τὴν δρόσον, οὔτε τὸν ἄνεμον. Χρωπὸν καὶ ἀμέριμον ἀπελάμβανεν ἀπλήστως τὸ παρὸν, χωρὶς νὰ ἐνθυμητῆται τὸ παρελθὸν ἢ νὰ ἐπιθυμῇ τὸ μέλλον. Ὁ ἔρωτος ἐκοιμᾶτο ἐν τῇ ψυχῇ του, ὡς τὰ εὐώδη μῦρα του ἐντὸς τοῦ κάλυκος του.

Ἐν τούτοις ἐξ ἀπομεμακρυσμένων χωρῶν, ἐκ τῶν θερμοτάτων τῆς μεσημβρίας κλιμάτων μικρὰ ἀηδὼν ἐξέδραμεν εἰς μεγάλην ἀνὰ τὸν κόσμον περιοδεῖαν, ἢν μετὰ τούτου περιεργεῖαις ἐπόθει νὰ γνωρίσῃ. Ἐγκατέλειπεν ὅθεν δι' ἀγνώστους χώρας καὶ μέλλον ἀηδὼν τὴν ἐκ δάσους ἰάσμων κατοικίαν τῆς, τὴν μυστηριώδη φωλεάν, ἐν ἣ ὑπὸ τὴν φιλόστοργον μητρικὴν ἀνεπτύχθη μέριμναν, τὴν πρὸς τοὺς μικροὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς τῆς ἀγάπην, τὰ παίγνια καὶ τοὺς συντρόφους τῆς, τὸ δένδρον, ἐφ' οὗ τὸ πρῶτον ἐδοκίμασε τὴν δύναμιν τῶν πετερυγῶν τῆς καὶ τὴν ἠχώ, ἣτις μετὰ τούτου ἀγάπης εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ πρῶτον ἄσμα τῆς. Καὶ ἐπέτακαί ἔτρεχεν ἀνὰ τὸν κόσμον, ἀκούουσα, βλέπουσα, ρεμβάζουσα καὶ ἄδουσα, οὐδαμοῦ σταματῶσα, οὐδαμοῦ καὶ μετ' οὐδενὸς συνδεομένη.

Περὶ τὴν δειλὴν ὥραίαις ἡμέρας ἐφθασεν ἐξηντημένη ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἀποθεταρμένη ὑπὸ τῆς μονώσεως εἰς τὸν κήπον, ὅπου τὸ ρόδον μας ἔθλαλλε. Ἰδοῦσα ἐκεῖ που συκομωρεῖαν ἐνεθυμήθη τοὺς ἀγροὺς τῆς γλυκεῖας πατρίδος τῆς. Τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν μὲ στόνους μελαγχολικῆς συμπαθείας ἠτομάζετο νὰ ἐκμυστηρευθῇ πρὸς τὴν ἀδελφὴν ταύτην τῆς ἐξορίας τῆς τὴν νοσταλγίαν, ὑπ' ἣς ἡ ψυχὴ τῆς ἐτήκετο, ἰδιότροπος πνοὴ ἀνέμου, παίζουσα μετὰ τῶν δένδρων περιεκύκλωσεν αὐτὴν, συναποφέρουσα τὰ ἀρώματα ἅτινα εἶχεν ὑποκλέψει παρὰ τοῦ βασιλέως τοῦ κήπου.

Ἡ ἀηδὼν ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ διέκρινε τὸ ρόδον, ὄπερ φιλαρέσκως ἐπὶ τοῦ μίσχου του ταλαντευόμενον ἐφαίνετο χαίρετων τὸν δύνοντα ἥλιον, ὅστις ἠσπάζετο αὐτὸ διὰ τῆς τελευταίας χρυσῆς ἀκτίνος του. Καὶ ἡ ἀηδὼν ἠγάπησε τὸ ρόδον.

Διετέλει ὡς ὑπὸ ἐπήρειαν μαγικῆς δυνάμεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν, ἡ φωνὴ τῆς ἐσβέσθη, ἡ καρδία τῆς συνε-

σπρίγγθη καὶ ἡ ζωὴ τῆς πρὸς στιγμὴν ὡς διακοπεῖσα ἀφῆκεν αὐτὴν ἐν γλυκεῖα νάρκη μεταιωρούμενη ἐν τῷ ἀπέριφ. Ὅτε μετ' ὀλίγον συνελοῦσα ἀνέφξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπέισθη ὅτι τὸ ἀηδὼν ἐκεῖνο δὲν ἦτο οὐρανία ἐν ὄνειρῳ ἐμφάνισις, ἠπλώσε περιχαρῆς τὰς πτερυγὰς τῆς, ἀφείσα τὴν πτωχὴν συκομωρεῖαν στεναζούσαν διὰ τὴν ἀπὸν ταύτην ἐγκατάλειψεν.

Ἦρξατο τότε νὰ πετᾷ περὶ τὸ ρόδον, θαυμάζουσα τὴν χάριν, τὴν ἡμικεκορμμένην τῶν χρωμάτων του λάμψιν, τὴν θείαν κομψότητα τῶν ἀεροειδῶν αὐτοῦ σχημάτων, τὴν ἀπειρον λεπτότητα τῶν διαφανῶν πετάλων του. Καὶ ὅτε δευτέρα ἀνέμου πνοὴ ἐπᾶν ἤθελε συνταράσσουσα καὶ διαχέουσα τὰ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ ρόδου ἀφθονα μῦρα, ἐκυριεύθη ὑπὸ ἐξάλλου μέθης, ἐν ἣ ἐτάφησαν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν αἱ ἀναμνήσεις, οἱ πόνοι, ὁ νοῦς καὶ οἱ πόθοι τῆς! Ἐλησμόνησε τὰ πάντα: πατρίδα, μητέρα, κόσμον! Δὲν ἔβλεπεν εἰμὴ ἐν μόνον ὃν ἐν τῷ κόσμῳ! τὸ ρόδον. Δὲν ἐσκέπτετο εἰμὴ πῶς νὰ ἀγαπηθῇ ὑπὸ τοῦ ρόδου.

Τὸ ρόδον μόλις παρετήρησε τὸ μικρὸν ἐκεῖνο πτηνόν, μὲ τὸ τόσῳ πτωχὸν πτέρωμά του, τὸ ἄρτωνον — διότι ἡ ἀηδὼν οὔτε ἐν τῇ ἐρωτικῇ ἐκείνῃ μέθῃ τῆς ἐξετράπη τῆς ὑπερηφάνου τῶν ἀδελφῶν τῆς ἔξω τοῦ νὰ σιωπῶσι τὴν ἡμέραν, ἵνα μὴ τὸ ἄσμα των συγχέεται πρὸς τὰς φωνὰς τῶν χυδαίων τῆς φύσεως ψαλτῶν. — Μετὰ τὴν δύσιν ὅθεν τὸ ρόδον ἐκλείσει βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον τὸν κάλυκά του καὶ ἀπεκοιμήθη ἤσυχον καὶ ἀμέριμον ὡς πάντοτε ὕπνον.

Ἄλλ' ὅταν ἡ νύξ ἠπλώσεν ἐπὶ τῆς φύσεως τὸν ἀδιόρατον τοῦ σκότους πέπλον τῆς καὶ ὁ ὕπνος κατέπνιξεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις του πάντα τῆς ζωῆς θόρυβον, ἡ ἀηδὼν ἡ βραδύσασσα τῆς σιγῆς καὶ τῆς μονώσεως ἤρξατο νὰ ψάλλῃ.

Καὶ ἐν πρώτοις ἤρξατο ἐκπέμπουσα ὡς προανακρούσματα, ἤχους ἀρίστους καὶ ἰδιορυθμούς, ριπτομένους ὡς κατὰ τύχην ἐκ τοῦ μαγικοῦ ἀρύργκου τῆς μὲ τὴν δεξιὰν ἀτημέλειαν τεχνίτου, ὅστις δοκιμάζων τὸ ὄργανον καὶ τὰς δυνάμεις του, ἐξεγείρει τὴν περιέργειαν καὶ ἐπιβάλλει προσοχὴν εἰς τὸ ἀκρόατήριόν του. Μετὰ ταῦτα ἐσιώπησεν, ἀλλὰ διὰ μίαν καὶ μόνην στιγμὴν!

Εἰς τοὺς πρωτοφάνεις ἐκείνους τόνους ὁ κήπος ὅλος ἀφουπνίσθη. Ἡ πρασίνη γλόβη, ἣτις εἶχεν ἤδη ἀποκοιμηθῆ ἀνήγειρε τὰς στελεχοειδεῖς κεφαλὰς τῆς, ἵνα κάλλιον ἀκούσῃ τὴν ὠραίαν μελωδίαν. Τὰ ἄνθη ἡμιανοίγοντα τοὺς κάλυκας των ἀφῆκαν πρὸς στιγμὴν τοὺς λεπτοφύεις ὑπέρους των ἐκτεθειμένους εἰς τὴν δρόσον τῆς νυκτός. Τὰ δένδρα ἐτάνουσαν ὀκνηρὰ τὸ πυκνὸν φύλλωμα των καὶ τὰ πτηνὰ ἀναγνωρίζοντα τὴν διδάσκαλόν των ἔφριπτον ὑπὸ θαυμασμοῦ καὶ φόβου.

Τὸ ρόδον ἀφουπνίσθη καὶ αὐτὸ ἤρξατο νὰ μέμφεται τὸν ταρᾶξαν τῆς νυκτός, τὸν διακόψαντα τὸν ἤρεμον καὶ γαλήνιον ὕπνον του. Ἐννοοῦν δὲ ὅτι τὸ προανακρούσμα ἐκεῖνο θὰ εἶχε καὶ συνέχισεν ἠτοιμάσθαι νὰ ἀκούσῃ. Ἡ προσδοκία του δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ φωνὴ ὑψώθη ἤδη εἰς τὸν ἀέρα σοβαρὰ καὶ θρηνώδης ἐν κραδασμῷ τῶν χαμηλοτέρων μελαγχολικῶν τῆς τόνων, ἐκδηλοῦσα πάντας τοὺς βαθμοὺς βαθύς ψυχικοῦ ἄλγους. Ἀπὸ τοῦ θρηνώδους καὶ ὑποκόπου κλονισμοῦ τῆς μεταμελείας καὶ τῆς σκυθρωπῆς τῆς ὀδύνης κραυγῆς κατέληξεν εἰς μακρὸν στεναγμόν, ὅστις ἐφαίνετο ὡς τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς θνήσκοντος.

Ἡ ἠχώ δὲν εἶχεν ἔτι ἐπαναλάβει τὸν τελευταῖον τοῦτον

στόνον, οἱ ἀκροαταὶ δὲν ἀνέπνεον ὡς ἐκ τῆς μεγάλης συγκινήσεως, ἣτις εἶχε καταλάβει αὐτοὺς, ὅτε ἡ αὐτὴ φωνὴ ὑψωθείσα χαρμόσυτος ἐχάθη ἀνὰ τὰς οὐρανίας ἐκτάσεις. Τὸ ἄσμα ἐκεῖνο τῆς λύπης διεδέχθη ἄσμα τρελλῆς χαρᾶς. Ἦτο μελωδία ἀλλόκοτος καὶ φαντασιώδης, ἄτακτος καὶ ὀρθομηκῆ, πλανωμένη ἀνὰ τὴν πεδιάδα ὡς Πήγασσος ἀφηνιασθεῖς, σκιρτῶν καὶ πηδῶν ἀπὸ ὑψώματος εἰς ὑψώμα, κυλιόμενος ἀπὸ ἀβύσσου εἰς ἀβυσσον, ἀνεγειρόμενος καὶ καταπίπτων, ἀποπλανώμενος καὶ συνερχόμενος ἐνταῦθα, ὃν οἱ δεῖς ἠδύνατο οὔτε νὰ πλησιάσῃ οὔτε νὰ ἀποφύγῃ.

Θερμὸν πῦρ κατακυλῶν ὄρασιν καὶ ἀκοὴν διὰ τῶν ἀρμονικῶς σπινθηρίζοντων στόνων του, περιλαμπηδὸργια γραυγῶν ἀτάκτων, συριγμῶν ἀγρίων, γελῶτων μεθυστικῶν. Ἀτελεύτητος μουσικὴ κλίμαξ, πετώσα ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ συνεχνομένη ὡς ἀνθοφόρος στέφανος. Μαγικὸν χάος ἀρμονικωτάτων παραφωνιῶν!

Ἀἴφνης ἡ φωνὴ ἐμετριάσθη. Καὶ ὡς ἡ ὄργισμένη θάλασσα ἣτις μετὰ τὴν καθυσχύασιν τοῦ ἀνέμου σπευδεῖ νὰ θωπεύσῃ μετὰ τὰ ἤσυχα καὶ ὀμαλὰ ρεῖθρα τῆς τὴν ἀκρογιαλίαν, ἢν τόσον ἀνιλεῶς πρὸ ὀλίγου ἐμάστιξε τὸ ἄγριον αὐτῆς κύμα, ἡ ἀηδὼν ἐτόνισεν ἡσύχως ὕμνον γλυκύτατον ἔρωτος καὶ χαρᾶς. Ἡ ὑπολαῖς ἐπανεῦρε τὸ κελαδηστικὸν ἄσμα τῆς, ἡ περιστέρα τὸ ἠδονικὸν γουργουρισμὰ τῆς, ὁ κόσμος τοὺς παθητικωτάτους τόνους του καὶ πάντα τὰ πτηνὰ ὡς ἐν συμφωνίᾳ ἔκλαιον, ἀνομολογούντα τὴν ὑπερχῆν τοῦ θεοῦ τούτου αἰδοῦ. Πᾶν ὅτι ἡ προσευχὴ ἀντλεῖ εἰς εὐγλωττα ρήματα, ὅτι ἡ ἐκστασις εἰς ἐνθουσιασμόν, ὅτι ἡ ἐλπίς ἐν τῇ μέθῃ καὶ ὁ εὐτυχῆς ἔρωτος ἐν τῇ ἀπολαύσει μετεβίβασεν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡ γόησσα αἰδοῦ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀκροατῶν τῆς, οἵτινες ἠρωδιῶν αὐτῆς μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ ὅταν ἔτι εἶχε παύσει ἄδουσα.

Τὸ ρόδον ἤκουσεν ἐπίσης. Βαθμηδὸν ἤρξατο ἀνυψοῦν τὴν ἡμικεκορμμένην κεφαλὴν του, ἀνέπτυσε τὰ πέταλά του, ἀνέφξε πάντας τοὺς πόρους τοῦ μυροβόλου σώματός του, ἵνα ἠδύτερον γευθῆ καὶ αἰσθανθῆ τὴν θείαν μουσικὴν. Οἱ τόνοι τῆς βαθύας μελαγχολίας τὸ ἔκαμαν νὰ κλαύσῃ. Ἡ φανταστικὴ ἐκείνη καίπαρφορος τῆς χαρᾶς ἐκδηλώσας παρέσυρε καὶ αὐτὸ ἀνὰ κόσμους ἀγνώστους χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Τὸ ὑπερεκχειλιζόμενον μελωδίας καὶ ἔρωτος μαγικὸν ἐκεῖνο ποτήριον ἐμέθυσε τὸ ρόδον. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ τὸ ρόδον ἠγάπησε τὴν ἀηδὼνα.

Ὅταν δὲ μετὰ τινος ὥρας ἡ ἐρωτότροπος ἀηδὼν περιῆλθε τὸν κήπον, ἵνα ἴδῃ τίς ἐκοιμᾶτο καὶ τίς ἠγρύπνει μετὰ τὴν θείαν ἐκείνην συμφωνίαν, δὲν εὗρεν εἰμὴ τὸ ρόδον ἀγρυπνοῦν, τρέμον ἐπὶ τοῦ μίσχου του, ὠχρὸν καὶ κεμηκῶς ἐκ τῆς ὑπερβαλλούσης συγκινήσεως. Ἡ ἀηδὼν βεβαία ἠδῆ περὶ τοῦ θριάμβου τῆς, βεβαία ὅτι ὑπὸ τοῦ ρόδου μόνον ἦδη ἠκούετο, ἐτόνισε νέον ἄσμα ὠραιότερον τῶν ἄλλων. Ἐψάλλε τὴν ζωὴν τῆς, τὸν ἔρωτά τῆς, τὰς ἐλπίδας τῆς, τοὺς πόθους τῆς.

Ὅτε ἡ ἡμέρα ἀνεφάνη εἰς τὸν ἐρίζοντα, τὸ ρόδον ἐζήτη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν ψάλτην τῆς νυκτός, τὸν κύριον τῆς καρδίας του. Μὴ βλέπων δ' αὐτὸ ἤρξατο ἀνησυχοῦν μὴ μετὰ τὴν κατὰκτῆσιν ἐγκατελείφθη. Τότε ἡ ἀηδὼν πετώσα κούρη καὶ ἀπλήστως τὰ μῦρα ἐκείνου εἰσπνέουσα ἐπλησίασε καὶ ἐν ἀρρήτῳ συγκινήσει ἠρώτησε τὸ ὄνομα τοῦ ρόδου. Τοῦτο φρικιῶν καὶ με φωνὴν τρέμουσαν εἶπεν: ὀνομάζομαι «Γκιόυλ» καὶ σύ;

Μπουλ-μπούλ, είπεν ή άηδών. Σε άγαπώ, Μπουλμπούλ, είπε τó ρόδον. Καί εγώ σε άγαπώ, Γκιούλ, άπήντησεν ή άηδών. Καί οί δύο έρασται ήνωσαν τás ψυχάς των είς έν θερμόν και γλυκύ φίλημα.

Έκ του γαλλικού

Μαρία Α. Μαυρογορδάτου.

ΕΠΙ ΤΗ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΜΟΥ' ΑΝΕΨΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ Α ΖΟΥΡΑΝ

'Αγν' είν' ή όψις σου,
'Ελένη, φώς μου,
Είσαι τό άρωμα
άγνώστου κόσμου,
'Αγγελος νέος έν γή έλθών.

Νέας φαιδρότητας,
πληροε τά στήθη,
'Από τό βλέμμα σου
άνελεύεται λήθη
'Εφ' ής κοιμάται τό παρελθόν.

Έν σοι άνέζησεν,
φώς μου, έκείνη,
'Η πρώτη έσθυσεν
στουρνή όδύνη . . .
'Ηλθ' ή 'Ελέν', ή 'Ελένη ζή! . .

Μέσω άφίκετο
ήμών και πάλιρ,
'Από του μνήματος
φεύ: την άγκάλην . . .
Φίλοι, χαρώμεν όλοι μαζί!!

Ός άσμα άγιον.
ρόδον πρωτας,
Πτέουσ' άρώματα,
άθαλασσίας
Είς των βασάνων ήλθεσ την γήν.

Ω θεία ύπαρξις,
ό άγγελός μου,
'Επί σου κλίνοισα,
'Ελένη, φώς μου,
Ψάλλω του βίου σου την αδγήν.

Έν 'Αδριανουπόλει.

Βιργινία Η. Εθαγγελίδου.

ΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΩΝ

Ηθέλωμεν ευχαρίστως όνομάσει πρόοδον την και παρ' ήμίν είσαχθείσαν συνθήειαν των κατά τás ημέρας ταύτας της ανοίξεως έκδρομών, των διοργανωμένων υπό των διευθυντριών των δημοτικών παρθεναγωγείων, είμη έλλείψεις μεγίστης σπουδαιότητος και όλιγογρία άσύγγνωστος έχαρκτηρίζε τás πλείστας τούτων. Τινές διδάσκαλοι και διευθύντριαι κακώς έννοούσι τά υπό της θέσεώς των έπιβαλλόμενα αύταις καθή-

κοντα. Ό,τι ή διδάσκαλος όφείλει να φροντίζη και μεριμνά περι της ήθικης της κόρης μορφώσεως εξ ίσου όσον και περι της πνευματικής, τούτο είναι είς τινας εξ αυτών όλως άγνωστον.

Τήν παρελθούσαν Τετάρτην παρέστημεν μάρτυρες σκηνής, ήτις ένεποίησεν ήμίν την χειρίστην των έντυπώσεων. 'Η Β'. δημοτική σχολή διευθυνομένη υπό της δημοδιδασκάλου κ. 'Ελένης Γεωργίου είχεν έκδράμει μέχρι του Ναού της 'Αγίας Γλυκερίας. Περι την 7 1)2 έσπερινήν ώραν τέσσαρες άμαξαι εράμ παρετάσσοντο πρό της οικίας Λεβίδη και άπασαι αί μαθήτριαι μετά των οικείων διδασκαλισσών #σπευδον να τοποθετηθώσιν έν αύταις.

Μικρά κόρη έννεαέτης μόλις ήτο άποκεχωρισμένη των λοιπών, έλαβε δε μόνη και πεζή την προς την πόλιν άγούσα. 'Η δυστυχής μικρά είχε τούς όφθαλμούς πλήρεις δακρύων, μακρόθεν δε έστρεφε βλέμμα λύπης και έπιθυμίας προς την σειράν των τράμ, έν οίς αί ευτυχεις συμμαθήτριά της είχον τοποθετηθ. 'Ηνωήσαμεν πάραυτα ότι ή πρό ήμών παιδίσκη ήν έν των πολλών της ένδειας θυμάτων. 'Ανελογίσθημεν πόσον ή πτωχή της μικράς καρδιά ήλγει την στιγμήν εκείνην, αλλά και είς οίον κίνδυνον εξετίθετο τό παιδί αυτό, έκτεθειμένον μόνον είς τοιαύτην προκεχωρημένην ώραν τόσφ μακράν της πόλεως.

Σπεύσε, τή είπομεν, θέτουσαι έντός της παλάμης αύτης 15 λεπτά. Τρέξε να προφθάσ τás άλλας. 'Η άτυχής με πρόσωπον άκτινοβολούν υπό χαράς και ευχαριστούσα θερμότατα ήρξατο τρέχουσα. 'Αλλά ένφ ήδη άνήρχετο είς την άμαξαν έν ή ή διδάσκαλος της μετά των λοιπών συμμαθητριών, έλαβε διαταγήν παρ της φιλανθρωπού και ευαισθήτου διδασκάλου, της κ. 'Ελένης Κορνίδα, να κατέλθη τάχιστα, διότι δεν ύπήρχε, λέγει, άρκετή θέσις. 'Η μικρά κατήλθε και μόλις συγκατούσα τά δάκρυα της έσπευσε να μάς επιστρέψη τό δεκαπεντάλεπτον. Δεν με άφίνει ή δασκάλα να υπάγω, είπεν. 'Εταχύναμεν τό βήμα. Διεκόψαμεν τον δρόμον της πρώτης άμάξης και άποτεινόμεναι προς τρεις ή τέσσαρας κυρίας, έν αίς ως κατόπιν έμάθομεν, ήν και ή Διευθύντρια, ήρωτήσαμεν, διατι άποποιούνται να προσλάβωσι την μικράν. 'Η κ. διευθύντρια άντι να συνταραχθ ήπι τή άκηδεία της ύφισταμένης της, άντι να σπεύση να παραλάβη αύτην σκεπτομένη ούχι ως παιδαγωγός, ούχι ως γυνή, άλλ' ως άνθρωπος φέρων ευθύνην και κατανωών τό κακόν, όπερ ήδύνατο να προκύψη έλ της ανά την έρημον των Πατησίων οδών περι την 8ην ώραν περιπλανήσεως της κόρης, μόλις ευαρσστήθη να μάς άπαντήση έν αναλόγφ προς την ευγενή πράξιν της ύπερφάνφ στάσει: **Δέν ήξεύρω!**

Δυστυχώς ή μικρά φοβηθείσα ίσως τιμωρίαν, διότι μάς είχεν έμπιστευθ τά κατ' αύτην, είχεν άπομακρυνθ τόσον, ώστε ήδυνατούμεν να ύποχρεώσωμεν τον άμαξοδηγόν να την παραλάβη. Αί άμαξαι άπεμακρύνθησαν.

'Η περι της ό λόγος κόρη κατόκει είς τον άγιον Παντελεήμονα. έδέησεν όθεν να διατρέξη την από της οικίας Λεβίδη οδόν Πατησίων μέχρι της πλατείας της Όμοιοίας, εκείθεν δε να διευθυνθ προς τον 'Αγιον Παντελεήμονα.

'Αγνοούμεν αν ή μικρά Πηνελόπη Παύλου έφθασεν είς τον οίκον της και πώς. 'Αγνοούμεν αν ή έποπτεία των δημοτικών σχολείων είναι ανατεθειμένη είς τον κ. δήμαρχον, είς τό δη-

μοτικόν Συμβούλιον ή είς τον έπόπτην του ύπουργείου της της Παιδείας κ. Χαλκιάπουλον, να τούς συγχαρώμεν διά την παιδαγωγικήν ταύτην πρόοδον. 'Εν μόνον καλώς γνωρίζομεν, ότι ένόσφ ύπάρχουσιν έν μέσαις 'Αθήναις διδάσκαλοι και παιδαγωγοί, έμφορούμεναι υπό τοιούτων παιδαγωγικών ή και άπλώς ανθρώπινων αισθημάτων αί σχολικαι έκδρομαι πρέπει να διακοπώσιν, ως παρουσιάζουσαι μεγίστους και πολυειδεις κινδύνους, και μέλλουσαι να προκαλέσωσι δυστυχήματα φοβερά και ανεπανόρθωτα.

ΣΑΡΑ ΜΑΡΤΕΝ

Τι δύναται, λέγουσι πολλάκις, μία γυνή! Ουδέν και τό πάν. Ουδέν, εάν γεννηθ ή και ανατραφ ή διά τό μηδέν. Τό πάν, εάν ένστερισθ ή από της μικράς της ηλικίας την ιδέαν ότι είς οίανδήποτε τάξιν και αν άνήκη, οίανδήποτε μέσα και αν διαθέτη, έγεννηθ ή να άποβ ή χρήσιμος και είς έαυτήν και είς τον πλησίον της.

Γυνή γεννηθείσα είς τά κατώτατα της 'Αγγλικής κοινωνίας στρώματα, πτωχή εργάτις άποζώσα εκ της ήμερησίας ραπτικής εργασίας της, ή 'Αγγλις Σάρα Μαρτέν πιστοποιεί διά του παρδείγματος του βίου της την μεγάλην ταύτην αλήθειαν. 'Η Σάρα Μαρτέν κατόκει είς μικρόν προάστειον της 'Υαρμούθης, όπόθεν μετέβαινε ανά πάσαν πρωίαν είς τό έν τή πόλει εργαστήριον ραπτικής, ένφ ειργάζετο. 'Η γυναικεία φυλακή της 'Υαρμούθης ήτο μεγάλη, έφρουρείτο ασφαλώς, ούδεμία δ' άπόδρασις είχε συμβ ή ποτέ έν τή φυλακή ταύτη. Τούτο ήρει διά την δημοσίαν ασφάλειαν, ούχι όμως και διά την φιλανθρωπίαν.

'Η Σάρα Μαρτέν εξήτησε την άδειαν να επισκεφθ ήμεραν τινά πτωχήν γνωστήν της γυναικί, φυλακισθείσαν επί κακοποιήσει του ίδίου τέκνου της. 'Η πτωχή κόρη ως εξ ένστίκτου ήνώθησεν ότι ή φυλακή και ή τιμωρία εκείνη άντι να εξημερώνη την μητρικήν της γυναικός εκείνης καρδιαν, τούναντίον εξηγήρωνεν επί μάλλον αύτην. Σχέδια εκδικήσεως ανευκλώντο έν τφ μητρικφ έγκεφάλφ αυτης, άτινα βεβαίως θα έπραγματοποιεί άμα τή της ποινής της άποτίσει. 'Η Σάρα ήλθε Κυριακήν τινά είς την ειρκτήν, φέρουσα μεθ' έαυτης την ιστορίαν του **εσταυρωμένου κακούργου**, ήν άνέγνωσε διασκεδασεως χάριν πριν την σκληράν μητέρα. 'Η άνάγνωσις εκείνη προσέκαλεσε την προσοχήν των καθειργμένων γυναικών. 'Ο κύκλος του άκροατηρίου της ηύξησε. Αί φυλακισμέναι έτέρπωντο εκ της άναγνώσεως και ή μεγάλη της Σάρας καρδιά έδίδαξεν αύτην, ότι εν τή φυλακή εκείνη ήδύνατο πολλά καλά να έπιτελέση προς σωτηρίαν των αποκλήρων τούτων πλασμάτων.

'Επειδή όμως ή Κυριακή τή έφαινετο ανεπαρκής διά τό φιλόανθρωπον έργον της ήθικης των φυλακισμένων μορφώσεως, άφιέρωσε και μίαν εργάσιμον της εβδομάδος ήμέραν είς τούτο. Διήρχετο όθεν ολοκλήρους τás δύο ταύτας ήμέρας της έν τή φυλακή, παρέχουσα ταις φυλακισμέναις πλην της διδασκαλίας ό,τι άλλο είχε: ένδύματα διά τά τέκνα των, πρόφιμα, φάρμακα και πάν ό,τι οί γλίσχροι πόροι της τή έπέτρεπον να διαθέση.

Βαθυδόν και κατ' όλίγον διεδόθη ανά την πόλιν ή ευ-

εργετική της γυναικός ταύτης επί των φυλακισμένων επίδρασις, κυρίαι δε φιλόανθρωποι προσέφερον αύτ ή μικράς ύπερ του σκοπού της χρηματικής βοηθείας. 'Ηγόρασεν ύφάσματα και άλλα υλικά και προσέφερε προς τás καταδίκους ταύτα να τα έπεξεργασθώσι. 'Επεκτείνουσα δε τον κύκλον των εργασιών της ήρξατο να προμηθεύη εργασία και προς τούς άνδρας έτι. Τήν Κυριακήν έν τούτοις καθιέρωσεν ως ήμέραν άναγνώσεως του θείου Ευαγγελίου, έν γένει δε ιερών διδαγμάτων. Τέλος κατόρθωσε να συντάττη αυτοσχέδια μικρά κηρύγματα, άτινα μόνη άνεγίνωσκε κατά Κυριακήν είς τό λατρεύον αύτην άκροατήριόν της.

Διωργάνωσε τέλος σχολήν έν τή φυλακή. Αί γνωρίζουσαι να άναγινώσκωσι έδίδασκον τás άγραμμάτους. 'Ανά πάσαν δε τετάρτην αύτη εξήταζε τás των μαθητριών προόδους. Προς τás δυστροπούσας να μάθωσιν έλεγε. «'Όπως με τás όλίγας μου γνώσεις κερδίζω έντίμως την ζωήν μου, ούτω θα κάμης και σύ, όταν εξέλθης άπ' εδώ».

Συγγενής της άποθανούσα εκληροδότησεν αύτ ή μικράν περιουσίαν, εκ των είσοδημάτων της όποιος ήδύνατο να ζή άνέτως. Τότε άφιέρωθη ολοκλήρως είς τό θεοσεβές έργον της, νυχθημερόν εργαζομένη, όπως εκ των χρημάτων της χορηγ ή τás πρώτας άπολύτους βοηθείας προς τás αποφυλακίζόμενας γυναικας.

'Επί 22 όλα έτη ή Σάρα Μαρτέν ευηργέτει ούτω τás έν τή φυλακή της 'Υαρμούθης, ότε ό δήμος έπρότεινε επιχορήγησίν τινά διά τούς κόπους της. 'Απεποιήθη μετ' έπιμονής. «Δέν άρνούμαι την άμοιβήν ταύτην από ύπερφάνειαν, άπήντησεν, αλλά διότι έχω πεποιθήσιν, ότι πάσα άμοιβή θα έπιφέρη προσκόμματα είς τό έργον μου. 'Η μεγαλύτερα μου δύναμις προς έπιτελεσιν του σκοπού, όν επιδιώκω είναι ή άφιλοκερδεία. 'Αφήσατέ με να εργασθ ώς εγώ γνωρίζω. Τοιαύτη άπόπειρα όμοιάζει προς έπίθεσιν μαχαίρας προς δοκιμήν επί του λαϊμού παιδιου.» 'Η γυνή αύτη άπεποιήθη να νυμφευθ ή, άφοσιωμένη ως ήτο φανατικώς είς τό έργον της. Οί κόποι και οί καθημερινοί μόχθοι της προσέκαλεσαν τον θάνατόν της ένωρίτατα. 'Απέθανε πεντηκοντούτης, τό όνομά της όμως ζή έσαι είς τás καρδιάς του 'Αγγλικού λαού.

Λονδίνον.

Καλλιόπη 'Οδυσσεύς.

Η ΓΥΝΗ ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ XIX ΑΙΩΝΑ

(Συνέχεια ύδε άρ. 111)

Πλείστα συγγράμματα μεγίστης έπιστημο νικής αξίας έδημοσιεύθησαν ύπο διαφόρων Ρωσίδων γυναικών. Μεταξύ άλλων τριάκοντα δύο έβραβεύθησαν, τυχόντα ευφημοτάτων κρίσεων παρ του άπανταχού έπιστημονικού κόσμου. 'Η Ιατρός κ. Σχαμπανώφ εξέδωκε μέχρι σήμεραν πέμπε πρωτότυπα και αυτοτελή συγγράμματα. α. Μελέτην επί της θεραπείας της διφθερίτιδος και του κοκκύτου. β'. Περι μυολογίας. γ'. Διαιταν θεραπείας των τυφλοειδών πυρετών διά ψυχρών λουτρών. δ'. Μελέτην επί της δυσπεψίας των παιδιών. — και έ. Μελέτην επί της ποσότητος της εκκρίσεως των ούρων κατά τás διαφόρους περιόδους της παιδικής ηλικίας υπό όρους κανονικούς και υπό διαφόρους διαίτας. Μετά την κ. Σχαμπανώφ ή κ. Ταρνόφσκη έδημοσίευσε τέσσαρα μεγάλης αξίας Ιατρικά συγ-

γράμματα, μεταξύ των οποίων και εν μεγίστης σπουδαιότητος: Περί συστηματικών ψυχώσεων.

Αγγλία

Αί άπαρχαί των Ιατρικών γυναικείων σπουδών εν νέα Βρετανία υπήρξαν δυσκολώταται και ο άγων μέγας και πεισματώδης. Η κ. Ζέξ—Μπλάκ, διακεκριμένη σήμερα Ιατρός έγένητο άρχηγός των γυναικείων τούτων άγώνων.

Κατά τό 1869 ή κ. Ζέξ—Μπλάκ άπεφάσισε να έπιδοθή εις σπουδήν της Ιατρικής επί τω σκοπώ του να άξιωθή του δικαιώματος και της χαράς να θεραπεύη δωρεάν την πάσχουσαν ανθρωπότητα. Άλλ' έπεθύμει να σπουδάση εν Άγγλία και όχι εις τό έξωτερικόν. Έζήτησε να έγγραφη εις τό Πανεπιστήμιον του Λονδίνου. Άλλ' ο κανονισμός τούτου άπηγόρευε την εν αυτώ εισαγωγήν των γυναικών. Άπετάθη εις τό Πανεπιστήμιον του Έδιμβούργου. Ένταύθα φίλοι τινες και οικείοι τη οικογενεία της καθηγηται την ένεθάρρυναν να ακολουθήση μαθήματα, χωρίς να έπιμείνη να έγγραφη εις τό μητρώον του Πανεπιστημίου. Άλλά τό εν λόγω Πανεπιστήμιον έλυσε άλλως τό ζήτημα. Έν γενική της συγκλήτου συνεδριάσει άπεφασίσθη ότι ήθελον έπιψηφίσει ευχάριστως την κατάταξιν γυναικών εν τω Πανεπιστημίω, εάν ο αριθμός των αίτουσών ήτο άνωτερος. Τέσσαρες κυρίαί ήνώθησαν μετά της δεσποινίδος Ζέξ—Μπλάκ, ότε και ή σύγκλητος άπεφάσισε μόν την εις τό μητρώον του Πανεπιστημίου έγγραφην αυτών, υπό τόν ρητόν όμως όρον να διδάσκωνται υπό των αυτών καθηγητών, τά αυτά μαθήματα, αλλά κεχωρισμένοι των άνδρών και δι' ίδιων διδάκτρων. Αί κυρίαί αναλαβούσαι την ειδικήν επί ώρισμένης ώρας των καθηγητών μίσθωσιν, ενεγράφησαν, υποβλήθεισαι δε εις εξέτασεις έγέγοντο δεκταί μετ' έπαίνων.

Έπι έξάμηνον τά πάντα εβαινον καλώς. Αί φοιτήτριαι άνεδείκνυντο εφάμιλλοι ει μη υπέρτεροι των άνδρών, αφού εν τη σχολή της φυσιολογίας επί 127 φοιτητών, 25 μόνον ενεγράφησαν εις τόν «πίνακα της τιμής» εν δε τη της χημείας επί 226 μόνον 31. Ένω επί 5 γυναικών, 4 ενεγράφησαν εις τόν «πίνακα της τιμής». Πρώτη μάλιστα πάντων εις τό μάθημα της χημείας ήτο γυνή.

(Έπεται συνέχεια.) Καρολίνα Σχιούλτς, Ιατρός.

ΑΙ ΕΝ ΑΝΔΡΩ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΥΡΙΑΙ

Έπεκράτησε παρ' ήμιν ή συνήθεια να λέγωσιν «αι Έλληίδες δέν είναι κατάλληλοι διά τίποτε». Ευτυχώς από τινος καιρού άμιλλώνται εν τε τη πρωτεύουση και ταίς επαρχίαις, ίνα άποδείξωσιν ότι παρουσιαζόμενης ευκαιρίας είναι ό,τι και αι λοιπαί του κόσμου γυναίκες. Σύλλογοι φιλόπτωχοι καθ' εκάστην ιδρύονται, πρόθυμος δε και πρωταγωνίστρια αναδεικνυται ή Έλληνίς εις πᾶσαν φιλόανθρωπον και ευεργετικήν πράξιν.

Καθ' ός έχομεν έξ Άνδρου πληροφορίας, αι αυτόσε κυρίαί δέν έσύστησαν μόν ίδιον φιλόπτωχον σύλλογον, αλλά ούτε προϊστάνται ίδιου σωματείου, έλαβον όμως υπό την έμμεσον, ούτως ειπείν, προστασίαν των την εν Σύρφ σχολήν των άπόρων παιδών. Έργάζονται δε και μετά πολλού ζήλου διενερ-

γοῦσιν εισπράξεις χρημάτων και εργοχειρών, όπως όσον δυνατόν κάλλιον αντιπροσωπευθώσι εις την κατ' αυτάς εν Σύρφ διοργανουμένην υπέρ της σχολής των άπόρων παιδών αγοράς.

Τό Παρθενάγωγείον της Άνδρου, ως πληροφορούμεθα, τη ευγενεί πρωτοβουλία της αξιοτιμίου και δραστηρίας αυτού διευθυντριας κ. Άγγελικής Καίρη συνέλεξε εν συνεισφορών υπέρ τας 30 δρ. πρὸς κατασκευήν εργοχειρών επί τω φιλανθρώπῳ τούτῳ σκοπῳ. Προσεχώς θέλομεν δημοσιεύσει τά όνόματα των φιλανθρώπων τούτων κυριών, ός ευχόμεθα να μιμηθώσι και άλλων νήσων κυρίαί.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Έκ των του MANTEGAZZA

Α.

Ο φόβος είναι άποτέλεσμα ψυχικού άλλου. Τό παρτίτια του φόβου συναισθήματα είναι τόσον διάφορα των λοιπών του άλλου συναισθημάτων ώστε φυσιολογισται και φυσιολογισται τάσσουσιν αυτόν εις διάφορον των λοιπών άλληθδων κατηγορίαν. Ημεις όνομάζομεν φόβον «την οδύνην της πρὸς εαυτόν αγάπης».

Η μάλλοναυτόματος και επιβάλλουσα των κεντροφύγων ενεργειών των εκ των νευρικών κέντρων ήμων άπορρουσών είναι ή οδηγούσα ήμας εις υπεράσπισιν του έπαπειλουόντος τόν οργανισμόν μας κινδύνου. Οσάκις δε τό ίσχυρότατον τουτο της αυτοσυντηρήσεως συναισθημα προσβάλλεται, καταλαμβανόμεθα υπό του συναισθήματος του φόβου. Ορμάται όθεν ο φόβος εκ της αγάπης μας πρὸς την ζωήν και εκ του έπαπειλουόντος αυτην κινδύνου. Οσάκις ο έτερος των δύο τούτων παραγόντων εκλείπει ο φόβος εκδηλοῦται ή ασθενέστατα ή ποσῶς. Έντεῦθεν παρατηρούμεν ότι ή αυτοκτονία, ήτις μισεί την ζωήν και θέλει να απαλλαγη αυτης, οῦ μόνον άψηφεί τόν κίνδυνον αλλά και τόν επιζητεί.

Άλλά και με μεγάλην πρὸς την ζωήν αγάπην δέν καταλαμβάνεται υπό φόβου ο συναισθανόμενος ότι δύναται να υπερασπιση εαυτόν εκ του παράγοντος τόν φόβον κινδύνου τούτου, ή όταν ή εξίς ή ή ανατροφή έδίδαξαν ήμας να κατακυριεύσωμεν του πρώτου του φόβου αισθήματος.

Από των ασθενεστάτων του φόβου βαθμών μέχρι της εκ του πανικού άπογνώσεως δύναμεθα να εξετάσωμεν τας ποικιλωτέρας συνδυάσεις, τας παραγομένας τά μόν υπό βαθμού τινος κινδύνου και αγάπης πρὸς την ζωήν, τά δε υπό συναισθήσεως της ίδιας δυνάμεως και ανατροφής τεινούσης εις άναπτύξιν θάρρους και εξάσκησιν εις άψηφισιν του κινδύνου.

Τας διαφόρους ταύτας του φόβου φάσεις θέλομεν εν σειρά άρθρων αναπτύξει, ίνα άποδείξωμεν ότι ή ανατροφή συντελει τά μέγιστα και κυριώτατα εις μόρφωσιν ανθρώπων γενναίων ή δειλῶν, και ότι αι μητέρες είναι οι κυριώτατοι πρὸς τουτο παράγοντες.

Έλένη Όρλώφ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Οι γάμοι του κ. Ι. Καμπούρογλου.—Με ποιήματα και στεφάνους και άνθοδέμας εθώδεις και ευχάς θερμότητας και αγάπην και χαράν επανηγορίθησαν οι γάμοι του δημοφιλεστάτου συναδέλφου κ. Ιωάννου Καμπούρογλου, διευθυντού της «Νέας Έφημερίδος» μετά της δεσποινίδος Ιουλίας Μαλανδρίνου. Η «Έφημερίς των Κυριών» συγγαίρει από ψυχής τό νέον τουτο ζευγος, εις τόν βίον του οποίου προμηνύεται άνάλογος πρὸς τας άρειάς τά προτερήματα και την ευγενή καρδίαν άμφοτέρων των νεονύμφων χαρά και ευτυχία.

Η επάνοδος της κ. Κεχαγιά.—Η ευπαίδευτος πρόην διευθυντρια του Ζαππείου Παρθενάγωγείου και ευγενής συνεργάτις ήμων κ. Καλλιόπη Κεχαγιά επανήλθεν εκ του άνά τό Μπουφαλον της Αμερικής ταξειδίου της. Η εις την άπομεμακρυσμένην ταύτην του Νέου Κόσμου χώραν μετάβασις της κ. Κεχαγιά σκοπόν ειχε την ειδικήν έπιδοσιν αυτης εις τό ευεργετικώτατον σύστημα της διδασκαλίας των τυφλών. Ευγενής και φιλόανθρωπος ή πράξις και άγιος ο σκοπός της ευπαιδευτούς γυναικός, της άπερωσάσης άλλως τόν βίον της εις την άνάπλασιν του γυναικείου φύλου. Ωραιότατον λίγον περι του ένταύθα εργαστηρίου των άπόρων γυναικῶν εξωώνησεν ή εν λόγω κυρία εν τω Συλλόγῳ των Κυριών της πόλεως Buffalo.

Μουσική συναυλία της Φιλαρμονικής εταιρίας.—Σήμερον την 9ην μ. μ. ώραν τελείται μεγάλη συναυλία φιδική και οργανική υπό της ένταύθα Φιλαρμονικής εταιρίας, ήτις πρὸ ολίγου συσταθείσα χρόνου μεγάλας και θαυμασίας έποίησάτο προόδους. Την συναυλίαν ταύτην δοθησομένην υπό την ευγενή προστασίαν των κ. κ. Έλιζας Στ. Δραγούμη, Έλένης Μ. Μιλά, Πολυμνίας Καμάρα, Σοφίας Σχλίεμαν, Αικατερίνης Λύδερς, και Έλένης Νέγρη θα τιμήση ή εκλεκτοτέρα κοινωνία της Έλληνικής Πρωτεύουσας. Ελπίζομεν ότι αι κ. κ. άναγνώστριαι μας θα σπεύσωσιν εις υποστήριξιν της άριστουστάτου ταύτης εταιρίας, της μελλούσης να χρησιμεύση ως ευεργετικός πυρήν ποιᾶς τινος και παρ' ήμιν καλλιτεχνικής μορφώσεως.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΝΕΔΡΑ

Πήγαυνε άπαξ έτι, πέσε εις τούς πόδας του, ίκέτευσε, παρακάλεσέ τον; έλεγεν ή δυστυχής γυνή θρηνοῦσα. Σκέψου ότι αύριον θα είμεθα εις τόν δρόμον χωρίς ψωμί... Έπαγε! έχω προκίσθησιν ότι την φοράν ταύτην θα επιτύχη.

Πηγαίνω, πηγαίνω, αφού τό θέλεις. Αν είναι ανάγκη θα μείνω όλην την νύκτα ίκετεῦων...

ΙV

Οχι μακράν του χωρίου τούτου και επί της οδού του Αγ. Κλαυδίου ύψουτο οικοδόμημα τι μαύρον και καπισμένον. Ητο τό εργοστάσιον των χημικών προϊόντων των αδελφών Μοντμάγερ. Ολίγον άπωτέρω ύψουτο ευπρεπές και λευκώτατον οικοδόμημα, περιβαλλόμενον υπό ώραιου και συσκίου κήπου. Τουτο εργοστάσιον ως κατοικία των δύο αδελφών.

Αί εργασίαι των αδελφών Μοντμάγερ πολύ άπειγον του να διατελώσιν εις άνθηράν κατάστασιν. Έπιθυρίζετο εν τοίς πέριξ ότι ή πτώσις αυτών ήτο άφρευκτος. Έν τούτοις μέχρι της στιγμής καθ' ήν βλέπομεν τόν έτερον τουτον κατέχοντα θέ-

Εκθεσις χειροκτίων.—Μεταξύ των τόσφ περιέριων τμημάτων της Παρισίνης Έκθέσεως, υπάρχει και τμήμα ιστορικών χειροκτίων. Ένταύθα εδρίσκονται χειροκτία, άτινα Ρωμαίαι Δέσποιναι έφερον, ως λέγουσι δε και εν ζευγος άνήκοντα εις αρχαίαν Έλληνίδα. Άξια ιδιαιτάτης παρατηρήσεως είναι τρία ζεύγη χειροκτίων της βασιλείσεως της Άγγλικής Έλισάβετ. Έκ τούτων άποδεικνύεται ότι ή ιδρύτρια της Άγγλικής δυναστείας ειχε χείρα άνδρικήν πρὸ του μεθούου. Τό μικρότερον των εκτεθέντων χειροκτίων είναι έκείνο όπερ ή αντιβασιλίσα της Ισπανίας Χριστίνα έφερε κατά την ήμέραν των γάμων της, όπόθεν πιστοποιείται ότι μεταξύ των βασιλεύσων πολλών αιώνων την μεγίστην χείρα ειχε η βασιλίσα της Άγγλιας, την μικροτέραν δε ή νυν αντιβασιλίσα της Ισπανίας.

Εκθεσις πύλων.—Εις την αίθουσαν του χρηματιστηρίου των Βρυξελων έλαβε κατ' αυτά; χώραν περιέρτος συναγωνισμός. Τεσσαράκοντα κυρίαί φέρουσαι διαφόρων σχημάτων και ειδῶν πύλους συνήλθον, όπως εν γενική ψηφοφορία επιτευχθή ή επικράτησις του ώραιότερου τούτων ως πύλων του συρμού.

Τό πρακτικόν άποτέλεσμα του συναγωνισμού τούτου υπήρξεν έξαιρεστον υπό πᾶσαν έποψιν. Καί πρώτον καθιερώθη τό όεατρον πύλων τόσφ μικροσκοπικός, ώστε και πρὸς την καλλισθητικὴν του θεάτρον συνάδει και οὐδύλλως έμποδίζει τούς όπισθεν καθημένους να βλέπωσι. Έτερος πύλος έλαβε τόν τίτλον του περιπτου, τρίτος δε της πολυτελείας. Ο τελευταίος ούτος δέν θα στοιχίση πλειότερον των 30 δρ. Φαίνεται ότι πρώται αι Βελγίδες κατενόησαν ότι ίνα ή γυνή χειραφετηθή από των άλλων, δέον να χειραφετηση αῖτη εαυτήν από την πολυτέλειαν και την σπατάλην.

Εφημερίς.—Εις συνεχή φύλλα της Έφημερίδος δημοσιεύονται υπό του εν Παρισίους διατρίβοντος διευθυντού αυτης κ. Άριστ. Ρούκη έκτενείς άναποκρίσεις περι της Παγκοσμίου Έκθέσεως του 1889. Τα φύλλα της ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ, εν οίς έδημοσιεύθησαν αι άλληλογραφίαι αυται κατέστησαν περιζήτητα, αποτελούσι δε πληρεστάτην και ευκρινεστάτην περιγραφην των θαυμασίων της μεγαλοπρεπούς πανηγύρεως, ήν ή γαλλική φιλοπονία και φιλοκαλία άνυπέβλητα εις άλλος και εις υπερβολήν ώργάνωσε πρὸς πανηγυρισμόν της εκατοναετηρίδος της Γαλλικής επαναστάσεως.

σιν προέδρου των ένόρκων εν τω όρκωτικῳ δικαστηρίῳ, τό εργοστάσιον εξηκολούθει εργαζόμενον.

Ο μεγαλότερος των δύο αδελφών Γεώργιος, ήτο σχεδόν άγνωστος τοίς πᾶσι. Ουδέποτε εφάνη εν τῳ εργοστασίῳ, άλλ' ούτε εκτός της οικίας. Προσβεβλημένος υπό φρικώδους χρονίας νόσου ο άτυχής, διήρχετο τόν βίον του έντός των τεσσάρων τοίχων της λευκής οικίας των. Δέν ειχε λοιπόν ως ο αδελφός του πόθον να άποκτήση πλούτον, δόξαν και τιμάς, διότι αι φυσικαί οδύνας κατέστρεφον πᾶν άλλο εν αυτώ συναισθημα. Ένω ο Ιωάννης Μοντμάγερ ήτο άνθρωπος σφοδροτάτων και αχαλινώτων παθῶν, άτινα κακῶς συνεκράτει ως εκ της ένδείας, καθ' ής λυσσώδως έπάλασε και της καταβαλώσεως αυτόν εργασίας, δι' ής και μόνης ήλπιζε να διανοίξη πρὸ αυτου εύρῳ και επιφανές στάδιον. Έμίσει τούς μικρούς, τούς ασθενείς και τούς άδυνάτους. Έλάτρευε την ευφύην. Όταν έπρόκειτο περι επιτυχίας απέβλεπε εις τόν σκοπόν και όχι εις τά μέσα.

Άλλ' ή καρδιά του βαθμηδόν και κατ' ολίγον έπληθθη αγρίου μίσους ανθρώπου, όστις συναισθάνεται ότι θα ειχε την δύναμιν να άνέλθη πολύ ύψηλά, ει μη συνέδεεν αυτόν μετά της άσπμίας και αφανείας ή βαρείας της πτωχείας άλυσος.

Άλλά ποίον έμίσει; Τόν κόσμον όλον.

Την στιγμήν, καθ' ήν άρχόμεθα τῳ διηγήματος τούτου ο Ιωάννης εδρίσκετο εις άποφασιστικήν τινα του βίου του φάσιν: Είγε ενπινοήσει μηχανήμα τι προσωρισμένον μεγάλας να παράσχη ώφελείας εις την βιομηχανίαν και τό έμπόριον. Ητο έπιπόσις ώφέλιμος, πρακτική και δυναμένη να οδηγηση τάχιστα τόν Μοντμάγερ εις τόν πλούτον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Θ. Μ. Πετραία. Ἄγνοομεν ἐὰν ἢ κ. Τρ. ἔχη ὠρισμένας ἡμέρας καὶ ὥρας ὑποδοχῆς Ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι ὡς ὅλαι αἱ πολιτευόμεναι οἰκογένειαι δέχεται καθ' ἐκάστην.—Καν Α. Π. Ὁρτάκι 10. Ἡμεῖς ἀπεστείλαμεν φύλλα πρὸς τὰς ἀναφερομένας. Γνωρίσατε πρὸς τὸν αὐτὸς ἀντιπρόσωπόν μας κ. Γεραρδὸν τὴν ἀριθμὸς θέλετε καὶ θὰ τοὺς λάβετε παρ' αὐτοῦ.—Καν Ε. Κ. Ἀθήνα κ. Κατάλογος ἐλήφθη εὐγνωμονοῦμεν. Ὡς πρὸς τὸ β'. μὴ ἀποθαρρύνησθε. Ἡ ἀποθαρρύνσις εἶναι ἀσθένεια, ἣν κατὰ καθήκον δφείλομεν νὰ θεραπεύσωμεν.—Καν Ε. Κλ. Κέρκυρα κ. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Τὸ ἐν λόγῳ ἔθιμον ἐπεκρατήσε πάντοτε, εἶναι δὲ ποιητικώτατον.—Καν Α. Οἱ. Πάτρα κ. Ἀφοῦ εἰσθε τριακοντούτης θύνασθε βεβαίως νὰ ἐξέρχησθε ἄνευ συνοδοῦ.—Κον Σ. Χ. Δεδεγάτας. Ἐλήφθησαν 3. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Εἰκόνας προσεχώσ.—Κον Α. Α. Πόρτι Σάβδ. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Α. Π. Σορόκα κ. Μυρίας εὐχαριστίας διὰ φιλοφρονησάτην καὶ πατριωτικώτατην ἐπιστολήν. Ἐλάδομεν ἀσφαλῶς ρουβλ. 25, ἀντίτιμον τελευταίων συνδρομητριῶν. Γράφομεν.—Κον Α. Κ. Ἰσμαήλιο κ. Συναλλαγματικὴ ἐλήφθη. Καὶ νέοι χρυσοδεδεμένοι τόμοι ἀπεστάλησαν. Ἀπείρους εὐχαριστίας Γράφομεν. Κον Δ. Μ. Χιον. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, ἀλλ' ὄχι καὶ κομιστὴς χρημάτων. Ἀνυμένωμεν.—Κον Θ. Δ. Σμόρνην. Φύλλα δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποστέλλωμεν.—Κον Ι. Α. Π. Ἀμισσὸν Κατάλογος συνδρομητῶν ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας. Γράφομεν.—Κον Κ. Γκ. Τήνον. Ὑμετέραν ἀποστέλλομεν μετὰ τῶν λοιπῶν κ. Κ.—Καν Α. Α. Ἀθήνα κ. Ὡς πρὸς τὴν ἐπίπλωσιν κάμνει τις ὅτι δύναται καὶ ὄχι ἀποκλειστικῶς ὅτι συνειθίζεται. Ἐὰν δύναται, πράττει ὅτι θέλει ἢ μάλλον ὅτι ἐκ τῶν συνειθιζομένων συμφωνεῖ πρὸς τὴν θέσιν τῆς.—Καν Εἰ. Δ. Ζάκυνθος. Τότε ἔπρεπε νὰ ἰδρῶσωμεν προμηθευτικὸν γραφεῖον, καὶ προμηθεύωμεν πρὸς τὰς συνδρομητρίδας τὰ ἀναγκαζοῦντα αὐταῖς. Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν καιρὸν. Κον Ι. Μ. Τσαγκράδα κ. Ἀποστέλλομεν.—Κον Π. Φ. Σαράντα Ἐκκλησιαίσις. Νέαν ἐνεγράψαμεν. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ εὐγενεῖ αὐταπαρνήσει. Γράφομεν.—Καν Ε. Θ. Πόρον. Δὲν ἐσπουδάσαμεν συστηματικῶς μαγειρικὴν. Δοκιμάζομεν καὶ ἡμεῖς καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπιτυχάνομεν.—Καν Εὐ. Α. Ἀθήνα κ. Ἡ παρατήρησίς μας ἐκείνη δὲν ἀπέβλεπε βεβαίως εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας τὰς παραστάσεις τοῦ θεοῦ καλλιτέχνου Ρώσση. Ἐμᾶς δὲ τὴν παλαιὰν συμβαθῆτριάν ἐν τῇ ἰταλικῇ παρὰ τῷ αὐτοῦ διδασκάλῳ Περρίδῃ πολὺ ὀλιγώτερον. Ἡ λάτρις τοῦ Δάντου καὶ Πετράρχῃ δύναται νὰ μὲν ἀναλοθῆτος εἰς τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Σαίξπηρου! Ὡς σὰς ἴδωμεν μετ' ἀληθοῦς χαρᾶς.—Καν Μ. Κ. Ἰδρα κ. Καὶ τελευταῖα συνδρομὰ ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Μυρίας εὐχαριστίας.—Κον Δ.

Θ. Ρουχτζούκιο κ. Ἐλήφθη. Γράφομεν ἀφοῦ διευκρινήσωμεν πῶς συνέβη τὸ λάθος τοῦτο. Καν Α. Ξ. Ἰωάννινα. Σώματα νεῶν ἀποστέλλονται. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας γράφομεν.—Καν Υ. Σ. Μαγχεστρα κ. Συνέβαινε, ὅτι εἶχον ἐξαντληθῆ οἱ ἔντιμοι διευθύνσεις σας, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ. Τὸ κακὸν ἐδιορθώθη. Ἐγενεῖς ὅμως εσοερά ΑΓΓΛΙΣ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀκρίθειαν.—Κον Ε. Π. Ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Ε. Κ. Πειραιᾶ. Μήπως καὶ εἰς τὰς κλεινάς ἐτι Ἀθήνας δὲν σὰς συνέβη νὰ ἴδῃτε κύριον συνοδεύοντα κυρίαν καὶ προηγούμενον αὐτῆς; Ὅτω καὶ τινες συμβολαιογράφοι. Ζητοῦσι τὴν ὑπογραφήν τῆς κυρίας μετὰ τῆς τοῦ ἀνδρός. Τοῦτο εἶναι τὸ ἀριστον τοῦ πολιτισμοῦ μας μέτρον.—Καν Ε. Α. Τερέστην. Δὲν ἔσχομεν καιρὸν νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν, διότι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐλήφθη.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τοῦ καννίσματος τῶν λαμπῶν. Δι' ἀπλουστάτου τρόπου δυνάμεθα νὰ ἐμποδίσωμεν τὰς λάμπας μας τοῦ νὰ καπνίζωσι. Πρὶν ἢ μεταχειρισθῆτε τὸ φυτῆλιον, βυθίσατε αὐτὸ ἐντὸς ἰσχυροῦ ὀξέως καὶ ἀφήσατέ το νὰ στεγνώσῃ καλῶς. Ὅχι μόνον ἡ λάμπα δὲν καπνίζει, ἀλλὰ ἔχετε καὶ φῶς καθαρὸν καὶ ζωηρότατον.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Γλυκὸ νεράντζι. Λαμβάνετε παχύφυλλον νεράντζιον, χωρίζετε τὸν φλοιὸν εἰς ἴσας σχιδάς, ὡς πράττετε διὰ τὸ πορτοκάλιον. Ἐθετε ἐλαφρῶς ἔξωθεν, ὅπως ἀφαίρησθε τὸ δξύ Περιελίσατε περὶ ἑαυτὴν ἐκάστην σχιδὴν νεράντζιου καὶ περᾶτε διὰ βελόνης εἰς κλωστήν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Μετὰ ταῦτα βράζετε καλῶς ἐντὸς ἀφθόνου ὕδατος. Ἀπὸ τοῦ θερμοῦ τούτου ὕδατος μεταφέρετε τὰ νεράντζιά σας ἐντὸς ψυχροῦ. Τὰ ἀφήνετε ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας καὶ μετὰ ταῦτα τὰ ἀναρτάτε εἰς τὸν ἀέρα ὅπως στεγνώσωσι καλῶς. Τὴν ἐπαύριον δέετε σκεθὸν τὴν ἀνάλογον ζάχαριν καὶ ρίπτετε τὰ νεράντζιά σας νὰ βράσωσι καὶ δέσωσι, προσθέτουσα εἰς τὸ τέλος ὀλίγον δξύ λεμονίου.

ΠΑΓΩΤΑ !! Ὁ γνωστὸς ἐν τῇ πόλει μας Ζαχαροπλάστης κ. Ἀκριδοπούλου ἔσπευσε νὰ ὑποθεθῆ τὴν ἀνοιξιν μὲ τὰ ὠραιότατα καὶ δροσιτικὰ παγωτὰ του, ὡν τὴν μυστηριώδη κατασκευὴν αὐτὸς καὶ μόνος γνωρίζει. Δὲν ὑπάρχει Ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια μὴ προτιμῶσα τὰ παγωτὰ ὡς καὶ τὰ ὠραία γλυκύσματα τοῦ ἀρχαιοτάτου καὶ περιποιητικώτα του τῆς πόλεως μας Ζαχαροπλάστου κυρίου Ἀκριδοπούλου.

Ἄλλὰ δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ θέσῃ εἰς ἐνεργεῖαν τὸ μηχανήμα του. Δὲν ἠδύνατο, ἐλλείψει χρημάτων, νὰ καταστήσῃ τοῦτο γνωστόν. Κραυγὴ ἀδημονίας καὶ ὀργῆς ἀνῆρχετο μέχρι τῶν χειλέων του. Περιεφέρετο δὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, μὲ πυγμαῖας συνεσφιγμένας ὡς θηρίον ἐν κλωβῷ ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου, παρα τὴν ἐστίαν τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ ἀδελφός του ὠχρὸς, ἰσχνός, καὶ πυρῆστων. Ὁ Ἰωάννης αἴφνης διέκοψε τὸν περίπατόν του. Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀδελφόν του: παραπονεῖσαι ὅτι πάσχεις! εἶπεν. Τί χρησιμεύει πρὸς με ἡ ὑγεία, ἢ ἰσχύς, ἢ μεγαλοφυΐα, ἀφοῦ στεροῦμαι τῶν μέσων νὰ γρησιμοποιήσω πάντα ταῦτα. Τί με ὠφελεῖ νὰ ἐργάζομαι! Τί με ὠφελεῖ νὰ ἐξαντλῶ τὸν νοῦν μου εἰς ἐφευρέσεις καὶ ἐπινοήσεις ἀφοῦ δὲν ἔχω χρήματα διὰ νὰ ἀναδειχθῶ. Χρήματα! Χρήματα! Μόνον πενήντα χιλ. φρ. Ἀκούεις Γεώργιε, μόνον πενήντα χιλιάδας, καὶ τὰς διπλασιάζω ἐντὸς ἔτους καὶ μετὰ δέκα ἔτη γίνομαι ἑκατομμυριούχος.

Ὁ Γεώργιος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως ἐβήξε κινῶν τὴν κεφαλὴν. Αὐτὸς οὐδενὸς εἶχεν ἀνάγκην, ἀφοῦ ἀπέθνησκε. Ὁ Ἰωάννης καὶ πάλιν ἔστη πρὸ τοῦ ἀδελφοῦ του. Τί ἀνόητος ὅπου εἶμαι! Εἶναι νομίξεις δύσκολον πρᾶγμα νὰ ἀποκτήσῃ τις χρήματα! Ἐὰν ἡ τυρλὴ τύχη θελήσῃ, τὰ πάντα μεταβάλλονται. Σήμερον ἀκριβῶς ἐγένετο λόγος ἐν τῷ ἐργοστασίῳ περὶ τοῦ γέροντος ἐκείνου γείτονός μας Βουρέϊ, ὅστις ἐκληρονόμησεν αἴφνης 180 χιλ. φρ. εὔρε δὲ καὶ θησαυρὸν ὄλον ἐντὸς τῶν ἐπίπλων τοῦ ἀδελφοῦ του. Τὸν γνωρίζεις τὸν γείτονα μας αὐτόν; Ὁ πλοῦτος τὸν ἐτρέλλανε. Ὡ! Ἐὰν εἶχον ἐγὼ τὰ χρήματα ἐκεῖνα, ἐνῶ εἰς αὐτόν κατ' οὐδὲν χρησιμεύουσι. Καὶ

ἤρχισε νὰ γελᾷ γέλωτα σπασμωδικόν, γέλωτα σαρκαστικόν. Τί θὰ τὰ κάμῃ ὁ μαριακὸς αὐτὸς τὰ χρήματα! ἐπανελάθει ὡσεὶ μονολογῶν. Αὐτὸς ὁ ἄγρηστος, ὁ ἀνωφελὴς εἰς τὴν κοινωνίαν ἄνθρωπος. Ἐνῶ ἐγὼ ὁ ἔχων τόσο ὠραίας ἰδέας, ὁ ἀντιπροσωπεύων δύναμιν ἰσχυρὰν καὶ παραγωγόν, φυτοζῶ!

Ὑπαγε αὔριον νὰ ἴδῃς τὸν Βουρέϊ, προσέθηκεν ὁ πάσχων ἀδελφός. Ἐξήγησον αὐτῷ τὴν ἰδέαν σου. Ἴσως σοὶ δώσῃ τὸ ποσόν, οὐτινὸς ἔχεις ἀνάγκην πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων σου.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ Γεώργιος μετέβη ἀληθῶς εἰς τὰς Βερναδέτας. Οἱ ἐργάται ἦσαν εἰς τὸν ἀγρόν. Ὁ Βουρέϊ κεκλεισμένος ἐντὸς τοῦ δωματίου του ἠρίθμει, ἐτακτοποιεῖ, ἐθώπευε τὰ χρήματά του. Ἡ θύρα ἢ ἐκ τοῦ προθαλάμου πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Βουρέϊ ἄνοσα ἤτο ἠελόφρακτος, μικρὰ δὲ ἐρυθρὰ παραπετάσματα ἐξεστίνοντο πρὸ τῆς ὑέλου. Ὁ Μοντμάγερ ἀνήγειρε τὸ ἐν τῶν παραπετασμάτων τούτων καὶ εἶδε τὸν γέροντα Βουρέϊ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θησαυροῦ του.

Ὡστε αἱ διαδιδόμεναι ἱστορίαι δὲν εἶναι ψευδεῖς. Ἴδου ὁ ἐν λόγῳ θησαυρός, δι' ὃν ὁ ἄθλιος αὐτὸς ἀπώλεσε τὰς φρένας, διειροθῆ ὁ Μοντμάγερ, ἀποσυρόμενος καὶ πρὸς τὴν ἐξώθυραν διευθυνόμενος. Ὁ θόρυβος δὲν τὰ βήματά του προὔξενον ἀπέσπασε τὸν Βουρέϊ τῆς ἐνασχολήσεως του. Συνήθροισε πάραυτα τὰ χρήματα, τὰ ἐκκλίσεν ἐντὸς ἀσφαλοῦς κιβωτίου καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, κλειδῶν ὀπισθεν τοῦ τῆν θύραν.

(ἰκολουθεῖ)